

бѣше това, да ся неотдѣлѣжъ отъ народъ-тѣ никакъ си, най-паче сега въ това най-големо злощастно приключение; какво-то ся на други-тѣ случи, казваше той, него щѣ и азъ да притѣрпѣжъ съ тѣхъ заедно! — И наистина ние то малко отважение было да остане помѣжду народъ-тѣ и да дѣли съ него неговы-тѣ мъжи и патимы въ она часъ, въ кой-то сѣ набивали Яничари-тѣ на колове всѣкого, кой-то е былъ за оружие и кой-то имъ е само въ рѣцѣ-тѣ паднелъ; въ кой-то сѣ завоеватели-тѣ, като дойдохъ отъ Азіѣжъ и жедни за звѣрско отмъщение, взѣмали и отвеждали въ робство жены-тѣ и невины-тѣ деца; въ кой-то часъ ся тая бѣдна земя нахождаше въ крайно злощастие и хиляда пѣты по-страшно положение, нежели что е тогава было, кога-то е Кара Георгій пѣрвый пѣтъ байрякъ развилъ. Милошъ убо събра си еднѣ четѣ войнство, обсѣднѣ съ нѣжъ Ужицѣжъ, обаче неможи да ся одѣржи, като навалихъ Турцы-тѣ съ големо войнство. Знатно ополчение истина неможи да направи противу Турцы-тѣ, нѣ негово-то дѣрзновение направи имъ едно вѣсма големо упечатление. Ти сега като видѣхъ че на Кара Георгиево-то мѣсто ся истѣпа другъ единъ по-страшенъ за тѣхъ, почнахъ да сѣмнявать за продължение-то на война-та, даже и очейние ги спопадна, като си помислихъ само почти 10 години въ непрекидно крѣвопролитие, пакъ и ако съ тоя новыи юнакъ сега продължѣтъ войнѣ-тѣ, извѣстно че неще помалко да ги стори; и за да ся обезбѣдѣтъ отъ тоя народъ, помислихъ да му турѣтъ единъ главатаръ, небы ли ся той така единъ пѣтъ смирилъ: и на това помислихъ Милоша Обреновича